
Chặt Đẹp Văn An

Đi hết căn phòng chia bài, ông chủ casino Bob ra tới mặt lộ. Tiệm hớt tóc, nơi lão sắp ghé, nằm bên kia đường. Gã phỏ cạo nhác thấy Bob, vén mép cười cầu tài:

- Xin lỗi, tôi không biết ông chủ ghé cắt tóc. Xin ông chủ cảm phiền chờ chút xíu.

Cái lỗi một điều ông chủ, hai điều ông chủ lãng òm làm Bob nực gà. Hai chữ ông chủ ngắn gọn. Nhưng kỷ niệm nó gợi nhắc lại buồn và dài.

Hai mươi mấy năm trước, có con nhỏ từng tha thiết gọi Bob là ông chủ. Nó đâu chỉ gọi xuông? Nó tự nguyện ngã vào vòng tay ông chủ. Anh mắt con nhỏ thiên thần. Đôi môi đỏ chín mời gọi. Cặp đùi căng mẩy phù sa. Hai cánh đôi tươi đầu đầu. Thêm giải bình nguyên thoảng hương lúa sữa đồ ngọt xuông con lạch phép tích, nguyên vẹn.

Sắc đẹp đó, phải nói, hết chê ! Nhưng với cậu chủ Bob phù phiếm ngày ấy, nó đâu đã đủ đồ toàn bích? Cái cậu cần là một mỹ nhân vọng tộc đi bên cạnh, để triển lãm cho bàn dân thiên hạ ngó lơ con mắt cái chơi!

Người đàn bà trẻ đẹp lờ sinh ra trong cội bản hàn nuốt nổi đau vào lòng. Cùng với một sự sống đang tượng hình, nổi đau dễ gì tiêu hoá được?

Mà lạ thiệt! Bộ khủng hay sao cứ nhớ mãi chuyện cũ? Hiến pháp không cấm thẳng phỏ cạo gọi kẻ khác là ông chủ. Thì kệ cha cho nó gọi. Mắc mớ gì suy nghĩ tùm lum cho mệt đầu?

Lượn tờ báo trên bàn lên tay, Bob liếc qua trang nhất. Khi không tìm lão chùng xuông rồi đột ngột nhói lên như bị gai đâm. Hàng tít: “ Đã tóm được nghi can giết cô gái” cùng hai tấm hình, một của nạn nhân, một của nghi can sát nhân, đập chình ỉnh vô mắt lão. Buông tờ báo nặng trĩu xuông chân, Bob ngồi im như ông phỗng. Trời ơi! Nếu lão là người cha tốt.... Không, chỉ cần lão làm người chồng tốt thôi, đã đủ. Đủ mọi cái nếu như con nước lũ cùng lúc ập tới. Rồi cơn giận pha với nỗi sợ bùng lên.

Với Bob, kiểm soát cơn giận là chuyện dễ. Trong làm ăn, nhiều bận lão ngay cả phải giả vờ mặt đỏ tía tai nhập vai “nóng sáng” để thoát khỏi những tình huống khó xử. Hoặc câu giờ nghĩ cách ăn miếng trả miếng đối phương. Nhưng sợ hãi lại là thứ tình cảm cả chón hoàn toàn khác lạ. Một ông chủ lớn cỡ Bob, có bao giờ phải rét ai hoặc hãi hùng điều gì? Thành thử lúc này, lão khổ sở nhìn bàn tay run khời khời. Chưa kể hai chiếc đầu gối, cũng mem mem cà giựt.

Nỗi sợ, thực ra, không vô lý. Bob sợ lão không có đủ thời gian để làm một chuyện cần làm. Đúng hơn, nhất định phải làm.

Hai giờ chiều, Bob có mặt ở văn phòng thẳng thầy cãi xịn nhất nước Mỹ. Căn phòng sang nằm trong một cao ốc chiến ở trung tâm Hollywood. Nội chiếc bàn đá cẩm thạch, giá cũng cỡ chục ngàn. Thêm những chiếc ghế da lên nước. Rồi tấm thảm tơ nồn ăn rơ....như để với màu tường.

Nhìn kỹ, tuổi thẳng thầy cãi chưa qua 40. Nhưng gương mặt bóng mờ, cộng thêm chiếc bụng cà lặc nén chặt trong bộ Au phục bó sát làm nó trông già trước tuổi. Nói chung, đây là một nhân dáng bình thường, tầm thường nữa là khác! Nhưng đôi mắt thẳng thầy cãi không tầm thường. Chúng không nhìn. Mà in hình, nhìn lũng bụng người đối diện. Ngồi xuông ghế, ông chủ casino nhập đề thẳng:

- Tôi tới nhờ ông bào chữa cho Robert Gore.

Gã thầy cãi hỏi trống:

- Cho gã sát nhân của vụ án ở Hollywood?

Lão Bob chính danh:

- Không phải sát nhân mà chỉ tình nghi sát nhân

- Ô, dĩ nhiên, - thẳng thầy cãi đổi giọng nhanh như điện - , cậu ta dĩ nhiên chỉ là nghi can. Nhưng hình nhu đã có người bào chữa cho cậu ta rồi thì phải?

Bob gật gù:

- Không sai. Tòa chỉ định thẳng thầy cãi thí. Nhưng tôi muốn chính ông gỡ tội giùm Gore cho tôi.

Giọng gã trạng sư hờ hững:

- Ông nghĩ kỹ rồi chứ? Đừng quên tôi chạc tiền công mắc nhất nước đó.

Già Bob thần nhiên:

-Tôi biết.

Gã thợ cãi chồm người tới:

- Vậy nói đi. Ông muốn tôi làm gì trong vụ này?

Lão chủ sòng bài mỉm cười. Thẳng thầy cãi nào, rút cục , cũng hỏi cùng một câu “kinh điển”. Câu hỏi nghe tưởng huê vốn, mà lại cực quan trọng đó chứ nào phải chuyện chơi? Muốn trả lời đạt yêu cầu, thân chủ chớ đại dốt tổ. Nhưng nếu nói toạc móng heo mọi chuyện ra, thì lại không nên. Cách tốt nhất cứ nửa kín nửa hở, nên lão Bob bèn đáp lấp lửng con cá vàng:

- Tôi đọc báo thấy Gore bị nạn. Mong ông cứu thẳng nhỏ. Tôi tin nó bị oan. Mà ông chạc tiền công bao nhiêu vậy chứ?

Mặt thẳng thợ cái coi bơ bơ. Nhưng con mắt nhà nghề của nó vẫn kín đáo kiểm soát cái hầu bao của người đối diện. Tiếp xúc thường với bọn thân chủ nặng xu, nó biết bộ đồ lão Bob mặc thuộc loại phòng tay. Thêm chiếc đồng hồ bạch kim nam 12 cục hột xoàn cũng không phải chuyện đùa. Thế nhưng tất cả nào đã nhằm nhò gì với cái dáng vẻ giàu từ trong trứng giàu ra của lão?

Chiếc máy tính trong đầu gã hoạt động lẹ. Nhưng dù đã in xong đáp số, thẳng thợ cái vẫn vờ vĩnh:

- Ông nói nghi can có người biện hộ rồi. Tôi nghĩ sức mấy anh ta đối ý.

Lão Bob thở hắt ra:

- Nếu ông chịu tới gặp Gore, sua là hẳn sẽ đối ý. Thằng nhỏ đâu đã điếc? Làm gì nó không nghe danh ông trạng sư số một nước Mỹ?

Gã thợ cái cười mỉm. Giọng thân nhiên, khỏi rào đón khiêm tốn gì ráo:

- Có thể là vậy. Nhưng nói đi, thực sự ông muốn gì khi mướn tôi?

Ông chủ sòng bạc đáp gọn thon lỏn:

- Muốn ông mang thẳng Gore trở lại đòi thường.

- Chuyện đó không dễ. Nhưng ít nhất nghi can có một thuận lợi...

- Làm ơn nói rõ hơn.

Thằng thầy cái đẩy ưỡn ghé ra sau:

- Nạn nhân của vụ án là một con nhỏ điểm. Mà ở đời này, còn ai cô độc hơn một cô gái đứng đường đã ngum củ tỏi. Vì sĩ diện, bạn bè thân thuộc của ả, nếu có đi nữa, cũng ngại chường mặt ra làm chứng. Mà ngay dù không ngại, con số này cũng rất ít. Bởi vậy thay đổi người biện hộ cho nghi can là cơ hội tốt giúp đình hoãn phiên xử lại.

Ông chủ casino nôn nóng ngắt lời:

- Đình hoãn lại?

- Đúng. Hoãn phiên xử bao giờ cũng có lợi cho nghi can. Nhân chứng có thể biến mất vì dời nơi ở. Hoặc ngay cả tự nhiên nghỉ thờ cũng không chừng. Bằng chứng bởi thế, có thể vượt cái một.

Bob cau mày. Giọng sắc mạnh:

- Tôi cóc trả tiền để xin hoãn xử. Tôi trả tiền để cứu thẳng Gore ra, ông hiểu chưa?

Thằng thầy cái thân nhiên:

- OK, thì không delay nữa. Nhưng chứng cứ rành rành rồi, tôi chỉ còn cách cố ngoại giao với cánh buộc tội để giúp Gore gỡ vài cuốn lịch vì tội ngộ sát, thay vì nằm áp cả đời vì cố sát. Điều đó tốt chứ?

Lão Bob đáp:

- Tốt. Nhưng chưa đủ. Tôi muốn thẳng nhỏ được tha, chứ không được giam. Thời hạn vài năm nằm áp ông phỏng chừng cũng không thực tế. Cứ thí dụ chuyện ông dàn xếp với bọn kia ok, nghĩa là thẳng nhỏ chỉ bị khép tội ngộ sát, rồi sao? Bô ông quên hình phạt tội ngộ sát thay đổi từ vài năm tới thiểu cho tới vài chục năm tới đa à?

Là dân trong nghề, gã thợ cái chắc như bắp biết rành điều đó. Nhưng rõ là một chuyện. Còn trắc nghiệm xem thân chủ gã biết bao nhiêu để theo đó tùy cơ chắt đẹp lại là chuyện khác. Quân bài tẩy của gã vừa bị đối phương lật lên. Tiếp tục chơi động tác giả nữa là thừa. Nên sau vài giây mân mê cây viết, gã kết luận:

- Thôi được. Chúng ta nói về lệ phí đi.

Ông chủ Bob mở cặp lôi ra hai xấp bạc:

- Mười ngàn này coi như tôi đặt cọc. Sau khi ông tới gặp và thuyết phục thẳng Gore chịu nhận ông biện hộ, tôi sẽ trả thêm 50 ngàn, vẫn là bạc mặt, để ông lo câu chuyện, được chứ?

Thủ tục chọn đoàn bồi thẩm đã xong. Nghi can sát nhân bước về trại giam giữa hai gã cớm. Tới lối ra, hẳn dừng lại, quay nhìn về hướng lão Bob mỉm cười. Nụ cười thâm cảm và hoan hỉ. Tên thầy cái sua đã kể chuyện vị ân nhân tên Bob cho gã biết! Chứ không thẳng con để gì chịu vén mép cười bậy?

Nhìn mặt, thẳng lỏi trông đầu bánh trai như tấm hình đăng báo? Đôi môi mông mà nhiều ký giả bốc nhảm là gợi cảm, nom giống hệt chiếc miệng con nít. Chỉ mỗi tấm thân ủ rũ như chiếc lá héo của nó là không khác mấy với các bài báo lá cải đã diễn tả. Nó vừa xơ xác tội nghiệp, vừa láu cá láu tôm, rõ cái điệu mặt gã bụi đời sớm bị mẹ ruồng rẫy, cha chối bỏ.

Chờ cho Gore đi khuất, thẳng thợ cái tiến về phía lão Bob:

- Phiên xử diễn ra trưa nay. Nếu ông muốn, tôi giữ chỗ.

- Khỏi cần - Bob lắc đầu - tôi đã thấy mọi điều cần thấy. Tôi sẽ gọi ông mỗi chiều để nghe kể diễn tiến được rồi.

Ngày xử đầu diễn ra đúng như tên trạng sư tiên liệu. Không có chuyện ngạc nhiên. Thầy cái số một nước Mỹ cũng có khác. Gã hoá giải tuốt luốt mọi lời khai. Đôi mắt như có gắn quang tuyến của gã làm nhân chứng lúng túng. Mà chỉ cần một chút ú ớ, lời khai dù thực cỡ nào coi cũng bớt thực. Ac cái, đoàn bồi thẩm lại không đui. Ngoài tai nghe, họ còn tận mắt thấy nhân chứng lúng túng. Chả trách, họ giảm lòng tin vào lời khai.

Nhưng tới bữa sau, cánh buộc tội liệng ra một nhân chứng lạ. Thằng tài xế xe tải râu quai nón, mặt mũi bặm trợn, khai nó thấy nghi can Gore đứng xơ rớ bên chiếc xe mà sau đó phủ lít kiểm thấy xác nạn nhân. Tường xe của Gore hư, gã nổi máu nghĩa hiệp ngừng lại đề nghị giúp đỡ. Nhưng Gore khoát tay. Trước khi tổng ga đẩy chiếc truck vọt đi, gã tài xế bảo, gã vẫn nhớ chiếc áo xanh Gore bận. Tệ hơn, gã nhớ cả khi đó là mấy giờ. Nó đúng bốn phút trước khi một chiếc xe khác chạy tới tình cờ nhìn thấy bị kịch.

Phiên xử đúng là coi không tốt. Tên thợ cái thông báo ngay cho lão Bob vào buổi chiều. Ông chủ sòng bài gạt đi:

- Uả, đừng bơi đen bức tranh chớ ông bạn. Cóc có ai đoán trúng trăm phần dầu phản ứng của đoàn bồi thẩm. Là dân trong nghề, ông rõ vụ này hơn tôi. Hãy nghĩ về những bận ông đã từng ngạc nhiên trước đó. Tôi cá vụ này còn lắm chuyện ngạc nhiên.

Tên thầy cãi ậm à:

- Đúng vậy. Nhưng...

Bob cắt lời:

- Không nhưng nhị gì cả. Giác quan thứ sáu bảo tôi mọi chuyện sẽ OK. Đoàn bồi thẩm sẽ làm ông bất ngờ là cái chắc.

Vào ngày thứ ba, ông chủ song bài dùng điện thoại công cộng phôn tới văn phòng viên thư ký toà sau khi phiên xử tái nhóm sau giờ ăn trưa.

Lão nói nhanh:

- Có trái bom gài trong cao ốc. Trái bom lớn. Sức công phá mạnh đó.

Giọng nhỏ thư ký lạc đi vì sợ:

- Nhưng nó... ở... đâu?

Lão chủ casino cúp máy. Rồi rào bước đến một vị trí có thể nhìn bao quát cánh cửa ra vào nơi xử.

Người trong building ủa ra như đàn vịt. Lão Bob đứng xa ngó đoàn bồi thẩm chăm chăm. Tiếng loa yêu cầu mọi người giải tán để nhân viên rà mìn làm việc. Phiên xử trong ngày coi như xong.

Chờ tên bồi thẩm mập bước qua, Bob lập tức bám sát. Lão chú ý tới gã ngay từ bữa đầu. Chủ yếu là vì cái quá khứ sĩ quan hồi hưu của gã.

Thiên hạ vốn khoái méo mó nghề nghiệp. Trong quân ngũ đã quen chỉ huy, thì khi nhập toán bồi thẩm, cũng ráng lên gân chỉ huy. Đã thế, các bồi thẩm khác lại quen thói thụ động. Nên anh cựu sĩ quan càng lừng, mặt mũi lúc nào cũng cứng lên nom rất hỗn.

Chờ tên mập chui hẳn vô cái bar gần đó, Bob mới thủng thỉnh bước vào. Họ là hai người khách duy nhất trong quán. Thì chưa tới 2 giờ chiều, thiên hạ còn mãi lao động vinh quang, có ai rảnh mò tới đó say xỉn bậy?

Gã bồi thẩm liếc xéo lão Bob một phát. Vai gã rộng, mặt có nọng đúng điệu ăn no hay nằm. Bob lịch sự nghiêng người:

- Chào ông.

Chờ cho tên bồi thẩm lấy oóc đơ xong, gã mập hỏi ngược lại:

- Bộ tôi quen ông hả?

Không trả lời, Bob đặt chiếc cặp lên bàn. Lão mở hé nó ra cho thằng mập nhìn những cọc tiền chình ình bên trong. Xém chút nữa, tên bồi thẩm sặc. Thấy nó xúc động, Bob vừa nói vừa đóng cặp đặt lên đùi:

- Một trăm ngàn đó có thể là của ông.

Mắt thằng mập tròn trắng:

- Cái gì? Mà bằng cách nào chớ?

Tọt một ngụm bia, giọng ông chủ sòng bài đều đều:

- Nếu đoàn bồi thẩm tuyên xử nghi can vô tội, số tiền đó của ông.

Chiếc mũi của anh sĩ quan già đỏ lên, trông rất ư chính nghĩa ghét gian tà. Gã cảm râm:

- Tên đó suả là kẻ sát nhân. Hẳn bị nhìn thấy tại trận.

Nhưng lúc liếc chiếc cặp của Bob bận nữa, gã bèn hạ giọng lẹ:

- Tôi chỉ có một phiếu. Bằng cách nào.....

- Ông đứng đầu đoàn bồi thẩm - lão Bob ngắt lời - Ông dư khả năng ảnh hưởng tới lá phiếu giết hay tha của kẻ khác. Tôi đã từng đăng lính. Nên tôi hiểu rõ thứ hấp lực khó cưỡng lại của một cựu sĩ quan võ bị như ông. Chỉ cần ông chịu xòe lá phiếu của mình ra làm thí dụ, toán bồi thẩm chắc như bấp phải nghe theo.

Liếc quanh không thấy ai, cũng không nhìn tên mập, lão nói tiếp:

- Vấn đề không phải tại sao họ quyết định nghi can vô tội. Điều quan trọng là họ tha. Mọi người rồi sẽ tìm cho họ những lý do tha riêng. Tôi là người thực dụng, chỉ chú ý tới kết quả. Tôi cóc ke xem kết quả đạt được bằng cách nào.

Lão Bob nói dài vì không thể không nói. Chứ lý lịch gã bồi thẩm mập, lão đã nắm trong tay. Có tiền mua tiên cũng được. Nói chỉ tới việc mua cái tin ông sĩ quan về hưu đang cần tiền dất vợ đi dỗi già.

Dù gia vờ đưa mắt lơ đãng nhìn ra nơi khác, Bob vẫn biết tổng đối phương đã xiêu long. Chiếc lưỡi câu vừa động đây, cóc phải tự dừng đâu. Con cá bắt đầu rĩa mồi rồi đấy. Chém chết thế nào nó cũng say mồi.

Thằng mập quả nhiên nhún vai vài giây sau:

- Thôi được. Đàng nào nạn nhân cũng đi tàu suốt rồi. Có ai thèm bận tâm về một nhỏ điểm đã nghi thờ chớ?

Lão Bob đế vô:

- Đúng thế. Who care?

Suốt buổi chiều, Bob lần lượt bốn cữ soạn lại với vài viên bồi thẩm khác. Bị trái bom tưởng tượng hù dọa, họ được về sớm. Phôn di động hồi đó làm gì đã có. Mà khu vực nơi xử lại cấm đậu xe. Cha nào khắm khá, lộ bộ ra phở gọi Taxi vù về nhà, còn đỡ. Bọn còn lại đứng ngoài đường mãi cũng oải bèn bấm bụng rào bước vô bar rượu

độc nhất gần đó làm đỡ ít ly trước cho ấm bụng lũ thứ, sau chờ thân nhân tới đón khi họ mãn giờ làm việc ở chỗ làm về.

Đâu phải tự nhiên lão Bob lại chấm cái bar làm nơi móc ngoặc? Bar rượu rộng rinh, đèn mờ mờ tỏ tỏ, chưa kể còn thiết kế vô số các góc khuất làm chỗ riêng tư cho các đôi tình nhân mỗi tối tìm đến đá lông nheo với nhau. Bởi thế nó hoá thành chiếc ao kín đáo cho “ngư ông” Bob tha hồ buông “miếng mồi” có tiền mua tiền cũng được với các viên bồi thẩm tuy khát rượu, nhưng lại cóc có tại ra quán để mua whiskey nốc cho đã đời.

Buổi trưa bữa sau là ngày đoàn bồi thẩm quyết định tha hay giết. Tội nghi can rành rành, thằng thầy cãi nghĩ, nên thế nào đoàn bồi thẩm cũng phán quyết mau. Gã bồi vậy cứ lẩn quẩn ở đó suốt ba giờ liền. Vậy mà chờ hoài vẫn nghe im re, gã bèn sốt ruột trở về văn phòng gọi phen cho lão Bob:

- Kết quả coi bộ tốt hơn với mỗi phút trôi qua, đó ông. Họ hội ý càng lâu, cơ hội tha càng nhiều. Mà lạ thiệt. Đáng lẽ với lời khai chết người của gã tài xế xe truck, họ phải quyết định mau mới phải. Vậy mà không hiểu tại sao....?

Ông chủ casino thần nhiên:

- Thì như đã nói tôi có linh cảm tốt mà.

- Nhưng đâu phải chỉ mỗi mình ông tin cậu Gore được tha? Một hãng phim vừa gọi tới ngỏ ý muốn dựng tuồng chớp bóng về đề tài này. Hai tên cò phim khác khăng khăng xin làm đại diện cho Gore ngay sau khi cậu ta được phóng thích. Chưa kể một cụ lái sách khác ở Nữ Ước còn muốn viết sách nữa mới kinh.

- Rất tốt - ông chủ sòng bài ngắt lời - những đừng có loá mắt với ba cái vụ sách phim mà quên thông báo tin thằng nhỏ được tha cho tôi biết đó nghe. Cũng chớ quên, tôi còn nợ ông món tiền thưởng và tôi sẽ rời đây ngay một khi biết kết quả đấy.

Giọng bên kia đầu dây sôi nổi:

- Không, tôi không quên. Lúc nào tôi cũng tin ông là người coi trọng chữ tín.

Gã nói vậy, chứ Bob biết gã sẽ phen cho lão trước khi làm bất cứ điều gì khác. Trong nghề thầy cãi, tin tưởng đồng nghĩa với giỡn chơi.

Chuông điện thoại phòng ông chủ Bob reo sáng bữa sau. Giọng gã thầy cãi hoan hi:

-Đoàn bồi thẩm đã trở lại.

Tim Bob nhói khê:

- Và?

- Họ phán quyết nghi can không có tội. Ông đoán đúng phóc.

- Gore thế nào? Họ phóng thích thằng nhỏ liền chớ?

- Họ đang làm thủ tục. Anh ta sẽ tới văn phòng tôi sau đó.

- Tốt. Tôi tới đó liền.

Ông chủ sòng bài liệng hành lý vô va li. Liệng tất cả ngoại trừ số tiền hứa thưởng cho gã thầy cãi nhét trong cặp. Còn riêng mấy gã bồi thẩm, dĩ nhiên Bob không cho một cắc. Khùng sao cho? Họ không thể đảo ngược lại quyết định đã làm. Cũng còn lâu họ mới dám tổ đã nhận hối lộ hàm thụ để phán quyết tầm bậy. Chắc chắn, họ sẽ bị cấm theo dõi trong vài tháng. Bất cứ gã bồi thẩm nào đột nhiên giàu lên, là kẻ như lạy ông tôi ở bụi này.

Mười phút sau, Bob lái chiếc xe đi mướn tới nơi. Thoáng thấy Bob, gã thầy cãi nói ngay:

- Ông tài thật. Nhất định ngày nào tôi phải hỏi xem ông đã mua cái phán quyết tha bổng đó bằng cách nào.

Ông chủ sòng bài khoát tay:

- Chớ nói bậy. Cũng đừng đánh giá tôi quá cao.

Đổi đề tài, Bob mở cặp chung đủ cho gã thầy cãi số tiền thưởng. Thì vừa lúc Gore bước vào. Mặt thằng nhỏ phấn khích thấy rõ. Nó vung tay la lớn:

- Tôi được tha. Trời ơi. Thiệt là không tin được.

Nhắc thấy lão Bob, Gore bước nhanh tới. Mắt nó chớp mau. Giọng chảy ra vì cảm động:

- Miễn ngày nào còn sống, tôi không quên ơn ông.

Ông chủ sòng bài lăm bằm:

- Chắc vậy rồi... Nhưng khi không, sao lại đi ca cẩm chuyện ơn nghĩa vậy chú em? Xe của qua đậu dưới đường. Tội mình xuống đó nói chuyện đi.

Mặt Gore tươi hơn hớn khi mỉm cười gật đầu. Nụ cười làm như đang chia xẻ chung với ân nhân một bí mật nào vậy.

Ngồi trên xe, cả hai cùng im lặng vì đều cần im lặng. Từ khi biết nghĩ, có bao giờ Gore không mơ gặp lại người cha mà gã chưa một lần biết mặt? Tất nhiên khỏi có chuyện ôm khố kể lể theo cái kiểu đứa con ngoan... đòi báo hiếu ông bố đã ...dây công bỏ rơi mình đâu. Giấc mơ chỉ đẹp và sẽ đẹp ác nếu bố của Gore thuộc loại dân mập địa. Khi đó Gore còn chờ gì không xiã lẹ con dao bấm ra để ...diễn đọc bản”tuyên dương công trạng” ông bố rằng thì là chính vì bị ông bố rơi mà má thắng này vẫn sống, còn thắng câu bơ câu bắt này thì bị đời dợt te tua tơi tả như chiếc mền rách? Khứa lão bố Gore khi đó bảo đảm phải chi đẹp, chi bạo để đổi lấy chỗ đứng cho chiếc cần cổ ở trên cái đầu.

Nhưng đó là dự định hồi xưa hồi xưa, chớ hoàn cảnh bây giờ Gore đâu nỡ cạn tàu ráo máng quá vậy? Mạng Gore là do ân nhân cứu. Tương lai Gore, chả lẽ ân nhân lại không đoái hoài tới hay sao?

Nghĩ đến đây, Gore mỉm cười. Vừa lúc ông chủ casino tạt xe vô lễ ngay khúc xa lộ vắng. Ông chủ quay sang Gore:

- Em có biết tại sao qua giúp em không?

Giọng Gore bẻ ra, bẻ thiệt chứ không bẻ màu mè riêu cua:

- Con biết. Con biết thế nào dady cũng tới cứu con. Con biết cha là cha của con.

Nước mắt ứa ra, Bob nói đứt khúc:

- Đúng... qua là một người cha..., người cha đều cáng, khôn nạn, không bằng loài súc vật

Gore rên lên vì xúc động:

- Đừng nói thế cha ơi. Con đã đủ tuổi làm đàn ông và con mong cha biết rằng con thấu hiểu nỗi khổ của cha.

Giọng ông chủ sòng bài nhẹ như tiếng gió:

- Không phải qua là cha em đâu. Qua chính là người cha khôn nạn của cô gái điếm mà mày đã giết ...

Khẩu súng hăm thanh trong tay lão Bob rung lên. Gore xum xuống, mắt mở lớn kinh ngạc. Không nhìn nạn nhân, giọng ông chủ casino mờ màng:

- Nhà nước không muốn mạng đổi mạng. Nhưng tao muốn, ô kè?